

PÍSNÍČKÁŘ JAROMÍR NOHAVICA VYDAL ALBUM PORUBA A PRÁVU ŘEKL:

Nic není napořád, nic není jisté

Jaroslav Špulák

Nové album Jaromíra Nohavici se jmenuje Poruba. Vyšlo v polovině listopadu a prodává se nejenom u nás, ale i v Polsku. Tamní verze je obohacena o jednu polsky zpívanou píseň. Písníkář v rozhovoru vzpomíná na kamaráda Wabiho Daňku, vypráví o nových skladbách i o tom, jak se cítil při přebírání státního vyznamenání.

■ **Minulý víkend zemřel Wabi Daňek, váš folkový spoluputník. Jak na něho vzpomínáte?**

Měl jsem ho velice rád a myslím si, že i on měl rád mě. Byli jsme blízcí kamarádi. Potkali jsme se už na začátku osmdesátých let na nějakém festivalu, v době, kdy jsem na scéně začínal. Od té doby jsme se čas od času setkávali a bylo mezi námi kamarádství. Ačkoli hrál trochu něco jiného, byl to takový můj starší brácha. Hrozně se mi líbil způsob jeho zpěvu.

■ **Naučil jste se od něho něco?**

Nedělal z ničeho vědu. Věděl, že život je těžký sám o sobě a nemá smysl si přidělovat další starosti. Dokázal zjednodušovat problémy.

■ **Nedávno jste vydal své nové album Poruba. Kdy jste začal mít pocit, že je čas ho připravovat?**

K té době jsem se chystal delší dobu, ale i o ní plati to, co o mých předcích. Neuvážuju dopředu o nějakém projektu, o desce. Skládám písně, které jsou takovými kamínky, a když cítím, že je jich dostatek a lze z nich složit smysluplný celek, začnu se v nich přehrabovat, vybírat ty dobré a přemýšlet o tom, jestli je dám na novou desku. Nikdy to u mě nebylo tak, že by ve mně uzářilo rozhodnutí natočit desku a já začal psát písníčky.

Přesto má v sobě vznik alba Poruba něco zajímavého. Začal jsem ho natáčet už na jaře, ale potom jsem to zastavil, protože jsem cítil, že by to bylo takřka jako umělé a já bych ho vydal jen proto, že jsem to předtím slíbil. Nabyl jsem dojmu, že mi pro ně ještě pár dobrých písní chybí, a protože mám ve skládání a vydávání alb absolutní svobodu, celé jsem to odložil.

Díky tomu se mi v posledních dnech před návratem do studia podařilo v naprosté uvolněné atmosféře napsat písně Napořád. Kdo z nás nebo dokončil Porubu. Jsou to písně, které kdyby na

Jaromír Nohavica má velkou radost ze státního vyznamenání, které obdržel v říjnu.

desce nebyly, neměla by takovou náladu, jakou má.

■ **Která z písníček na albu je nejstarší?**

Je tam jedna prastará. Stejně jako na albu Divné století byla asi deset let stará písníčka Divočké koně, tentokrát přišel čas na Natašu. Napsal jsem ji asi před dvaceti lety, hrával jsem ji s kytarou, ale nikdy jsem ji nevydal, protože byla taková nenápadná. Teď jsem se rozhodl využít nádherné hry akordeonisty Roberta Kusmierského a dát jí takovou nostalgickou východní atmosféru. Navíc mi seděla do celkového obrazu alba.

Starší jsou i Nájezdníci, kteří vznikli už před pěti lety. Říkal jsem si dokonce, jestli bych v bookletu neměl uveřejnit datum vzniku té skladby. Napsal jsem ji v době, kdy z dálky pomalu začaly bít hromy. Potom jsem si ji uložil a vydal jsem ji až teď.

■ **Pokud jde o Nájezdníky, měl jste někdy pocit, že nebudete moci psát písně v rodném jazyce, jak v nich zpíváte?**

Není jenom o tom, že nebudu moci psát české texty anebo svobodně skládat. Ta písníčka je o vlnách, které se přelévají světem. Zhlédl jsem před pěti lety za obzorem vlnu a vyjádřil jsem pocit, že nic není navždy, nic

není jisté. Války začínají i v pondělí odpoledne a my nikdy nevíme, které pondělí to bude. A netýká se to jen válek, hovořím o všem. Věci se hýbají, věci se dějí, a co je dnes, není nastalo. Vždycky bylo a je třeba být aktivní, abychom si své hodnoty ubránili.

V polovině devadesátých let jsme si se ženou splnili sen a byli jsme v Paříži. Bylo to nádherné město, celé jsme si ho prošli. Po nějakých patnácti letech jsme se tam vrátili, ale potkali jsme úplně jiné město, úplně jiný svět. Opět se ukázalo, že nic není napořád. I když bych chtěl.

■ **V titulní písničce Poruba jste se vrátil do ostravské čtvrti svého mládí...**

Žil jsem tam od čtyř do třidvaceti let. Tu písničku jsem psal velmi dlouho, což u mě nebývá zvykem. Užíval jsem si toho i proto, že jsou v ní jemné názvy hip hopu. Jeho nálada geniálně podtrhla atmosféru nostalgie a vzpomínání. Refrén jsem měl napsaný už asi dva roky, ale všechno další přicházelo postupně a dokončena byla večer předtím, než jsem šel do studia.

V textu jsem si sáhl do paměti a vytáhl jsem z ní to pro mě důležité. Víc se k tomu nedá říct, protože o písních se nemá moc mluvit. Ty se mají poslouchat.

■ **Atmosféru porubských dvorů v sobě má i písnička Tři rohy penalta. O fotbale zpíváte i v písničce Poruba. Chtěl jste být fotbalistou?**

Fotbalistou jsem být nechťel, tak dobrý jsem nebyl. Jako mladší a starší žák jsem ale hrál ve Vítkovicích hokey a potom jsem začal hrát ragby. Mám rád všechny sporty, které existují.

Když své písničky poslouchám, je to, jako bych si prohlížel album svých fotek

Mimochodem, když vyšla deska, ozvali se mi lidé z Poruby, kteří byli potěšeni písní Tři rohy penalta, jež v sobě opravdu atmosféru porubských dvorů má, a řekli mi, že uvažují o uspořádání fotbalového turnaje, který by se uskutečnil právě na těch dvorech.

■ **Na albu jsou láskyplné písně Nataša, Empire State a Napořád. Jak se vám po letech na hudební scéně skládají milostné písně?**

Pořád stejně. Touha, tajemství a neuchopitelnost, to je základ milostných písní. Ať je člověku patnáct, nebo šedesát let.

■ **V několika písničkách na**

desce vás doprovází piano a ukázalo se, že s vašim hlasem náramně souzní. Proč jste je ale vlastně do nových skladeb zařadil?

Na koncertech s Robertem Kusmierským se ukázalo, že je nejenom skvělý akordeonista, ale i výtečný klavírista. Všiml jsem si, že je to zajímavé oživení. Dokonce jsme si svého času vzali zpěvník mých písníček a ty, které normálně hrávám na kytaru, jsme si přehrávali s klavírem. Ukázalo se, že to mnohým z nich svědčí. I u některých nových písní měl můj hlas s klavírem své kouzlo, a tak jsme je spojili.

■ **Album Poruba je zčásti velmi vzpomínkové. V písničce Mám sako ze sametu zpíváte o tom, jak chodíte Prahou a zastavujete se u míst spojených se sametovou revolucí. Podnikáte takové výlety?**

Všechny mé písničky jsou z života. Byl jsem v některých různých stylizacích, jejich grunt je z toho, co jsem potkal. Když si poslouchám, je to, jako bych si prohlížel album svých fotek. Sako ze sametu jsem napsal 17. listopadu před dvěma lety. Sedmáctý listopad je pro mě velice důležitý a tehdy mi bylo smutno z toho, co se v ulicích děje. Místo aby lidé oslavili radost z toho, že žijí v demokra-

tické době, se ten den zneužívá pro jiné účely. Obrazně řečeno, bylo by dobré mávat vlajkami radostí nad tím, že se něco podařilo, ne mlátit se jimi po hlavě. Ze smutku, že se mlátíme vlajkami po hlavě, vznikla písníčka Sako ze sametu.

Rád si připomínám dvě výročí. Jedním je 17. listopad, den, kdy se zlomilo něco, co bylo dlouho k zlomení. Druhým je den, kdy jsem přestal pít. Bylo to v roce 1990. Nepiju a je to výborné.

■ **Letos 28. října jste obdržel od prezidenta Miloše Zemana státní vyznamenání. Co pro vás znamená?**

Mám z něho velkou radost, přijal jsem ho s úctou. Při té příležitosti jsem byl poprvé uvnitř Pražského hradu. Mohl jsem si ho projít, je opravdu krásný. Všichni vyznamenání se potkali už odpoledne, což mi přineslo řadu nesmírně krásných setkání, třeba s Karlem Loprásem, Martinou Sáblíkovou nebo s Jurajem Kukúrou, kterého jsem dlouho neviděl. Samotný ceremoniál pak byl opravdu milý a klidný. Jsem rád, že mě to potkalo.

Protože jsem ale plachý člověk, když to skončilo, zeptal jsem se kluků z Hradní stráže, jak bych mohl nenápadně odejít. Oni mi řekli: Karviná zdraví Ostravu. Tu běž!

V noci v půl jedné jsem si pak zajel k Národnímu divadlu. Potřeboval jsem se naučit některé texty písniček z nového alba. Měl jsem sluchátka v uších, šel jsem Prahou přes Národní třídu, Václavské náměstí, Staroměstské náměstí, Karlův most a dál. Chodil jsem tak asi hodinu a půl, učil jsem se texty a najednou mi znovu došlo, že Praha a celá tahle země jsou krásným, bezpečným a klidným ostrovem uprostřed rozkolísané Evropy. Žijeme na bezpečném ostrově klidu, míru, úsměvu a setkávání. Přejdu si, aby to tak zůstalo.

■ **Na čem teď pracujete?**

Ostravská opera nedávno uvedla Lazebníka sevilského, ke kterému jsem rok a půl překládal Rossiniho libreto. V Divadle Jiřího Myrona v Ostravě se na 7. prosince chystá premiéra muzikálu Romeo a Julie, který jsem připravil s Borisem Urbánem.

Hrávám také pravidelně ve svém klubu Heligonka, velkou radost mi dělá Kabaret Bo, který v něm uvádíme, a jsem rád, že se album Poruba dobře prodává jak u nás, tak v Polsku, kde také vyšlo. To zatím stačí, musím také trochu odpočívat.